

Een oproep

De problemen die voor ons liggen als student zijn duidelijk. Werkgroepen van dertig tot veertig man worden in te kleine lokalen gestampt. Uitstekende nieuwe docenten worden standaard na drie contracten ontslagen. Er is überhaupt een docententekort, wat, gekoppeld aan de stijgende druk om toetsing te standaardiseren, de druk op onze docenten steeds hoger opvoert. De docent die zijn werkweek kwijt is aan administratie en het nakijken van toetsen, heeft minder uren voor het voorbereiden van zijn lessen, voor onderzoek, en voor het ondersteunen van studenten die dat willen of nodig hebben. Er is zo'n groot tekort aan geld en docenten dat sommige bachelorstudenten hun scriptie in groepjes moeten schrijven.

Natuurlijk is dit slechts het tipje van de sluier. Wat deze problemen delen, is dat het onvoorstelbaar lijkt geworden dat we er iets aan kunnen doen. We kunnen slechts toekijken hoe de druk om maar zoveel mogelijk studiepunten te produceren de kwaliteit van het onderwijs omlaag brengt. Als er wordt besloten dat een verbredingsvak wordt vervangen door het zoveelste competentievak dan gebeurt dat gewoon. Een van de redenen voor dit gevoel van onmacht is dat ook ons huidige universiteitsbestuur geen controle lijkt te hebben. Hun antwoord op druk of klachten is dat het 'Den Haag' is waar de budgetten worden bepaald. Dat 'Den Haag' de druk uitoefent waardoor het niveau van onderwijs daalt. Als het al onmogelijk lijkt om invloed uit te oefenen op hoe de universiteit wordt bestuurd, voelt het helemaal hopeloos om je voor te stellen dat jij, als slechts een enkele student, druk kan uitoefenen op het bestuur van het land. Er zijn al genoeg problemen om mee te dealen: kom ik na mijn studie aan een baan? Als ik al een baan krijg, is die baan dan zinnig? Als ik een baan krijg, hoe kan ik dan ooit een huis kopen met de studieschuld die ik meesleep?

Dit zijn slechts onze persoonlijke problemen. Landelijk is er niet alleen steeds minder geld voor onderwijs, maar ook voor gezondheidszorg, infrastructuur, en het sociale vangnet. Internationaal ontvouwen zich rampen van een onvoorstelbaar grootte, die onmogelijk lijken om te bevatten, laat staan ze te verhelpen. De Sibische toendra staat in brand en dreigt miljoenen tonnen methaangas in de atmosfeer los te laten. Wereldwijd is veertig procent van de landbouwgrond zwaar uitgeput, wat binnen enkele jaren tot hongersnood kan leiden voor honderden miljoenen mensen. Ecologische systemen zoals het Great Barrier Reef staan op instorten, en in de Mexicaanse Golf verspreidt zich een dode vlakte op de oceaانبodem waar geen enkel leven meer te vinden is. Het frustrerende is dat er genoeg oplossingen bestaan, maar dat er wordt gedaan alsof er gewoon geen geld beschikbaar is. Er wordt gedaan alsof er geen geld is, terwijl 250 miljard euro per jaar illegaal uit Europa wordt weggesluisd. Hoeveel triljard er *legaal* aan belasting wordt ontdoken, is niet voorstelbaar.

Waarom doet iemand niets? Waarom gaat alles door en door en door? Waar en wanneer valt er te beginnen, als elk probleem op zichzelf gigantisch lijkt en innig verbonden is met elke andere crisis?

Het antwoord kan niet anders zijn dan: *hier en nu*. Tot nu toe wachten we op iemand die voor ons ingrijpt, ons bij de hand pakt en onze apathie doorbreekt. Maar er zal niemand komen; geen helden, geen spontane ontvlaming van de moed van 'ieder die het beste wil'. Er is alleen jij, het kleine stukje wereld om je heen, en een vraag: neem jij de verantwoordelijkheid? Neem jij de keuze om zo goed als je kan de mensen om je heen te helpen verenigen, te trainen en ze zo te bevrijden van hun apathie? Help je mee aan het bouwen van een netwerk van mensen dat groot genoeg is dat we niet langer hoeven te smeken om verandering – maar onze eisen kunnen afdwingen?

Ik neem aan dat je antwoord 'ja' is. Wie wil niet kunnen bijdragen? Wie wil niet een positieve invloed hebben op de wereld om zich heen? Dat het soms onvoorstelbaar is dat je die bijdrage kan leveren, of dat je dagelijkse problemen geen ruimte laten voor dromen en idealen, verandert dit verlangen niet.

Wij vragen je 'ja!' te zeggen en die bijdrage te leveren. Wij kunnen je niet beloven dat onze poging gaat slagen. Wat we wel weten is dat we de poging moeten wagen, dat we moeten experimenteren en zo leren. Om te bouwen aan de universiteit, het land, de wereld die we wensen. Want: elke invloed die we ooit kunnen opbouwen, begint in het kleine hier en nu.

Kijk op decoalitie.org als je meer wilt weten.

